

ты мысли и силы, а най-послѣдній прѣдмѣтъ, до кого-то ще може да стигне, нека бѣде сега прѣдмѣтъ-тъ на наше-то слово. Той може бы помыслилъ, че това е най-крайна-та малость на природж-тъ. Азъ щж му покажж тамъ вжтрѣ единъ новъ безднѣ, щж му опишж не само видимж-тъ вселениж, нѣ и сичко онова что може разумѣ отъ безмѣрность-тъ на природж-тъ, въ пазвж-тъ на тойзи не видимый атомъ. Нека види тамъ единъ бескрайность отъ свѣтове, отъ кои-то всякъ единъ има своиж-тъ небесиж твърдь, свои-ты планеты, своиж-тъ земж съ смѣж-тъ съразмѣрность, както и видимый свѣтъ (1); въ тѣж земиж животны, и найсѣтнѣ молци, въ кои-то ще намѣри смѣще-то, както и въ първы-ты, и въ другы-ты пакъ смѣще-то безъ край и безъ покой. Нека ся загуби въ тыя чюдеса толкова удивителны за малость-тъ си, колко-то другы-ты за пространность-тъ си. Зачто-то кой не бы ся почюдилъ само на наше-то тѣло, кое-то наскоро не бѣше видимо въ вселениж-тъ, и невидимо отъ само себе си въ пазвж-тъ на сичко, нека е сега единъ колососъ, единъ свѣтъ, или по-добрѣ едно сичко прѣдъ очи-ты на единъ крайнѣ малость, дѣто чловѣческый умъ не може постигна!

Кой-то размысли съ тойзи начинъ ще ся уплаши, безъ друго, да ся види като нерѣшенъ въ

---

(1) Това е едно въображеніе, что отига да изнамѣря свѣтото не да даде съдържаніе на Гениа.